

MOLCER MÁTYÁS

HÉT VERS

FUVOLÁRA

arcod látom a dúdoló homályban.
Árulóbb ez a látomás a hajnal
nyájánál, mely a bégető kövek közt
zsenge fűre lel. Úgy kereslek én már,
hogy sehogy se kereslek. Erzi csöndem:
itt fölösleges énekelni, hallgat
hát torkom gyöpesült csomóba fogva

IN MEMORIAM

az arcod eltűnt bennem és nem emlékszem
már semmi másra, csak szelíd mosolygásod
egy megbocsátó szögletére, arcok közt
hiába kutatok, este mélyül emlékem
kőerdejére, visszafojtva sírásom
kezem szeretne itt elérni még egyszer

HALLGATÁS

fejed felől lobogva gyertya ég, súlyos
szag terjed. Újságokra bizva emléked,
míg itt öled tovább rohad. Kapaszkodnék,
de mondd, milyen betűzhető jelekben fog
még bízni az, ki várni nem remél semmit,
jövője hallgatás: a dermedő fénykör,
s kilép belőle élve s nem beszél többé

GYÓGYULÁS

*álmod gyöngye kezébe vesz s málnás fénybe röpit el,
érkezésed a pirkadat jöttét jelzi, tüdőd már
tágul és teli szájjal így ünnepsz: Pirosuljon
énekünk, szabadultan élj s zengj velünk! — te, ki még félsz
útra kelni a teljesült álom szárnyain. Íme,
fénylenek szemeim, fogóddz lelkesült sugarukba*

ANAKRONISZTIKUS TILTAKOZÁS

*minden utánam lépegető felemás benyomások
mozdulatába fog érni, komolyságuk kicsapongó
módszerek nyilvánítják s természetesen majd
röplapokat szórnak szét köztük — könnyű, fölényes
szempontokkal. Mindez túlzottan katonás. Én
széttépném a szabályzatot és lassan hazatérnék*

GYÁSZ

*messze vagyok, kiszakadtam a nyilvános szigorúság
testéből. Már senki se kéri a számlát tőlem,
és jó így temetetlenül élni továbbra halottként.
Szótlán a nyelv. A szavak koszorúban. Már csak az árnyam
vár még hallgatagon. Könnyek se fakadnak. Az ajtó
csukva. Felejtő emlékek porladnak a házban*

PÁSZTOROK

*tutulgató alkalmi pásztorok sértett
kolomppal állnak néma gyászban, olcsó bort
bőfögnek, ázott bocskoruk toportyánbűzt
üvöltene, de az illem is födetlen fő
és hangtalan konyul mogorva homlokkal*